

Arrest

nr. 115 544 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Nangulam (district Manogai van de provincie Kunar), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. U verklaart minderjarig te zijn. Uw broer R. G. zou sinds 2002 werken als tolk voor de buitenlandse troepen in Afghanistan. In 2009 zou hij omwille hiervan problemen hebben gekregen met de taliban en daarom zou hij in datzelfde jaar naar de Verenigde Staten zijn verhuisd. Op zijn eigen vraag zou hij echter een jaar later met de Amerikaanse troepen naar Afghanistan zijn teruggekeerd en hij zou sinds zijn terugkomst op een basis in Kandahar zijn aangesteld. Na de beëindiging van deze missie zou R. G. naar de VSA terugkeren. Uw broer F. zou sinds 10 april 2010 ook als tolk werken op een basis in Kunar. Zo'n twee weken voor uw vertrek zou u

op een dag, toen u onderweg was van school naar huis, door drie talibs zijn tegengehouden. Ze zouden u hebben gevraagd wie u was en waar u woonde en ook hebben geïnformeerd naar uw broers. Bij uw thuiskomst zou u uw moeder op de hoogte hebben gebracht van wat u was overkomen. Zij zou uw schoonbroer (man van uw zus) op de hoogte hebben gebracht die op zijn beurt uw broers zou hebben opgebeld. Uw broers zouden u duidelijk hebben gemaakt dat u geen informatie over hen mocht vrijgeven indien u nog eens werd aangesproken door onbekenden. Toen u twee dagen later opnieuw naar school ging, zou u opnieuw diezelfde drie personen hebben gezien. U zou snel naar huis zijn teruggekeerd zonder dat zij u hadden opgemerkt. Uw moeder zou u diezelfde avond nog naar uw schoonbroer hebben gestuurd en die avond zouden de taliban nog naar uw huis zijn gekomen. Nadat uw schoonbroer uw broers opnieuw had gecontacteerd, zou er zijn beslist dat u het land moest verlaten. U zou nog enkele nachten bij uw schoonbroer hebben doorgebracht en dan samen met hem naar Jalalabad zijn vertrokken waar jullie beide nog twee nachten zouden hebben verbleven. U zou rond mei 2012 vanuit Afghanistan zijn vertrokken en diende uw asielaanvraag in België in op 12 juni 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, een e-mail van R. G. d.d. 12 oktober 2012, een eerbewijs van R. G., een aanbevelingsbrief van R. G. d.d. 24 maart 2009, een appreciatiebrief van R. G. d.d. 1 september 2012, een badge van F. van Camp Wright, de Tiger identity card van F. geldig tot mei 2013, foto's van u samen met uw broers en van uw broers in de context van hun werk en de enveloppe waarin u deze documenten werden toegestuurd.

Uw moeder zou u hebben verteld dat sinds uw vertrek uit Afghanistan de taliban nog verschillende keren naar jullie huis waren gekomen op zoek naar u. Zo zouden zij de eerste keer zijn gekomen toen u onderweg was naar België. Na uw aankomst in België zouden de taliban nog twee keren zijn gekomen. Uw moeder zou daarom verhuisd zijn naar het huis van uw schoonbroer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden bemerkt dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht. Op basis van een medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij werd vastgesteld dat u op 18 juni 2012 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 26,8 jaar een minimumleeftijd is. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast en dient tevens te worden besloten dat u hebt getracht de asielinstanties te misleiden door foutieve gegevens op te geven. Dit en het feit dat u na een confrontatie met deze informatie tijdens uw gehoor op het CGVS blijft beweren 17 jaar oud te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 3), doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast zijn uw verklaringen betreffende de problemen die u zou hebben gekend met de taliban in Afghanistan op vele sleutelpunten erg tegenstrijdig en vaag waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder wordt ondermijnd.

Zo is het vooreerst maar weinig aannemelijk dat de taliban, indien zij daadwerkelijk naar u op zoek waren, niet naar uw huis zouden zijn gekomen gedurende de twee dagen dat u daar verbleef nadat zij u voor het eerst hadden aangesproken (gehoorverslag CGVS, p. 20 en 22).

Wanneer u met deze onwaarschijnlijkheid geconfronteerd wordt, meent u dat zij de eerste keer enkel informatie van u wilden en dat zij nog niet de intentie hadden om u te ontvoeren (gehoorverslag CGVS, p. 24). Dit strookt echter niet met uw eerdere verklaring dat u de eerste keer snel was weggevloden van de talibs, omdat u anders 'iets zou zijn overkomen' (gehoorverslag CGVS, p. 23). Hiermee geconfronteerd, verandert u plots weer uw verklaringen door te stellen dat de talibs u de eerste keer niet hadden gearresteerd, omdat zij zich in de bazaar bevonden en dat daar niet konden doen (gehoorverslag CGVS, p. 24). Wanneer u er dan even later opnieuw wordt gevraagd waarom zij dan niet naar uw huis kwamen om u te ontvoeren, meent u plots weer dat de taliban u 'die keer misschien niet wilden ontvoeren' (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het feit dat u uw verklaringen steeds verandert naar gelang de vragen die u worden gesteld, doet ernstige afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

In dit licht zijn ook uw overige verklaringen over dit onderwerp bijzonder incoherent. Zo meent u dat de taliban niet naar uw huis waren gekomen, omdat u het huis van iemand anders had aangewezen wanneer zij u hierom vroegen bij jullie eerste ontmoeting (gehoorverslag CGVS, p. 24). Deze verklaring valt echter helemaal niet te rijmen met het feit dat u voordien verklaard had jullie huis aan de taliban te hebben getoond (gehoorverslag CGVS, p. 21). Wanneer u hierop attent wordt gemaakt en u wordt gevraagd waarom u eerder niet verduidelikte dat u een ander huis had getoond aan de taliban, antwoordt u dat u dit niet had gezegd, omdat dit u niet werd gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 24). Dit antwoord is echter helemaal niet afdoende. Er kan immers van u worden verwacht dat u een dergelijk element zelf zou aanhalen wanneer het onderwerp ter sprake komt. Bovendien verklaarde u

zelf heel duidelijk 'ons huis' te hebben aangewezen en bevestigde u dit nog eens wanneer u even later werd gevraagd waarom u de taliban had getoond waar uw huis zich bevond en u antwoordde dat u dacht dat ze misschien iets nodig hadden van jullie huis. U hebt er het CGVS toen ook niet op gewezen dat het niet om uw huis ging (gehoorverslag CGVS, p. 21). Wat er ook van zij, wanneer u dan de vraag wordt gesteld of de taliban naar het huis van uw buurman ging – het huis dat u dan wel zou hebben aangewezen – meent u dat zij dit niet hadden gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 24). Dat de taliban u zou willen arresteren, maar u niet komt zoeken in het huis waarvan u had gezegd dat u er woonde, is erg onwaarschijnlijk.

Verder zijn ook uw verklaringen over de tweede ontmoeting met de taliban en wat u daarna deed allesbehalve coherent.

Zo verklaarde u in dit verband eerst dat u dezelfde drie talibs opnieuw had gezien in de buurt van uw school (gehoorverslag CGVS, p. 20). Wanneer even later meer gedetailleerd wordt ingegaan op die tweede confrontatie met de taliban, verklaart u plots dat zij in de buurt van de winkels bij jullie huis stonden en dat zij ver van uw school verwijderd waren (gehoorverslag CGVS, p. 22). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring, meent u plots dat de taliban ver van uw huis en van uw school verwijderd waren bij de tweede ontmoeting (gehoorverslag CGVS, p. 22). Verder verklaart u dat u diezelfde dag nog naar uw schoonbroer vertrok en dat u daar drie nachten verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 23). Deze verklaring is echter opnieuw tegenstrijdig met wat u bij aanvang van het gehoor verklaarde, nl. dat u twee nachten bij uw schoonbroer verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 4). Dat de taliban bovendien nooit naar het huis van uw schoonbroer – die op slechts vijf minuten wandelafstand van u woonde – geweest zouden zijn, valt opnieuw niet in overeenstemming te brengen met uw verklaring door de taliban te worden gevisieerd (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Daarnaast valt er ook een tegenstrijdigheid te bemerken met uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij het indienen van uw asielaanvraag. Daar verklaarde u immers dat er onbekende mannen naar uw ouderlijk huis waren gekomen in de periode dat u bij uw schoonbroer verbleef (gehoorverslag DVZ d.d. 13 juli 2012). Tijdens uw gehoor bij het CGVS haalt u dit incident echter niet aan. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, meent u plots toch dat de taliban de avond van uw vertrek naar het huis van uw schoonbroer naar uw ouderlijk huis waren gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 32). Dat dit daadwerkelijk zou zijn gebeurd, valt echter helemaal niet te rijmen met het feit dat u dit incident voordien nergens aanhaalde in uw asielaanvraag en het feit dat u doorheen het gehoor tot tweemaal toe expliciet had bevestigd dat de taliban pas na uw vertrek uit Afghanistan voor het eerst naar uw huis waren gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 24).

Tot slot zijn uw verklaringen over wat er na uw vertrek gebeurde uitermate vaag.

Zo meent u dat de taliban nog drie keren zouden zijn langsgekomen naar uw huis. Over het eerste bezoek kunt u echter niets meer zeggen dan dat de taliban uw moeder gevraagd zouden hebben waar u was en of zij wist wanneer u zou terugkomen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Over de twee andere bezoeken weet u verder al helemaal niets te zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dat u nog één à twee keren per maand contact zou hebben met uw moeder (gehoorverslag CGVS, p. 9), maar niet meer details weet te geven over de gebeurtenissen na uw vertrek, is niet enkel opmerkelijk, maar getuigt ook van een opvallende desinteresse in uw eigen problemen. Dat uw moeder er niets over wil zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 10), kan deze vaststelling niet veranderen.

Verder meent u dat u nog steeds wordt gezocht, ondanks het feit dat de taliban reeds meer dan een half jaar niet meer naar uw huis kwam op zoek naar u (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd waarop u zich baseert om te veronderstellen dat u nog steeds wordt gezocht, slaagt u er echter opnieuw niet in om een verduidelikend antwoord te geven. U verklaart in dit licht te 'denken' dat uw schoonbroer 'dingen' hoort wanneer hij naar de bazaar gaat (gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer u dan wordt gevraagd van wie hij dit hoort en hoe die mensen kunnen weten dat de taliban u zoeken, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p. 10-11).

Er kan worden geconcludeerd dat na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, u er niet in geslaagd bent uw problemen met de taliban aannemelijk te maken.

Wel dient er te worden bemerkt dat verschillende bronnen uw verklaring bevestigen dat familieleden van Afghanen werkzaam voor de buitenlandse troepen ook een risico kunnen lopen op vervolging (gehoorverslag CGVS, p. 24). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u reeds vervolgingsfeiten onderging of dat u reeds met vervolging werd bedreigd (zie supra), kan echter worden besloten dat het voor u volstaat om zich elders in Afghanistan te vestigen om eventuele toekomstige problemen te vermijden.

U oefende immers zelf nooit enige activiteit uit die u in de negatieve aandacht van de taliban zou kunnen hebben gebracht. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u persoonlijk vervolgd zou worden buiten uw eigen regio.

Er kan in uw geval immers worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen. In casu kan de situatie in Jalalabad worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Jalalabad een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u enkel meent zich niet elders in Afghanistan te kunnen vestigen, omdat u vreest overal in het land door de Taliban te worden gezocht (gehoorverslag CGVS, p. 32). Gezien de ongeloofwaardigheid van deze problemen (zie supra), kan dit argument dan ook niet verder in rekening worden gebracht. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u geschoold bent en zowel kunt lezen als schrijven (gehoorverslag CGVS, p. 12). U blijkt verder ook deels het Dari machtig te zijn en nooit problemen te hebben gekend met de Afghaanse autoriteiten of andere Afghaanse burgers (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verder blijkt dat uw familie sinds de dood van uw vader meer dan tien jaar geleden steeds heeft kunnen rekenen op de financiële steun van uw broers die beiden nog steeds hun kost verdienen als tolk (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 30-32). Zij zouden bovendien ook een deel hebben betaald van uw reis naar Europa (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Daarnaast blijkt u ook op de hulp van uw schoonbroer te kunnen rekenen die uw vertrek uit Afghanistan regelde en in het licht hiervan twee dagen met u naar Jalalabad ging waar hij bovendien ook een kennis zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 4, 14-15 en 20). Er is dan ook geen reden om aan te nemen waarom uw familie u ook nu niet verder (financieel) zou ondersteunen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit het district Manogai van de provincie Kunar, kan echter – zoals hierboven reeds uitvoerig werd besproken – worden geoordeeld dat u in Jalalabad een veilig en redelijk vestigingsalternatief op kunt bouwen. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag dient te worden bemerkt dat zij bovenstaande beslissing niet kunnen wijzigen aangezien zij geen elementen betreffen die in bovenstaande beslissing in vraag werden getrokken. Op de door u neergelegde taskara staat weliswaar vermeld dat u 17 jaar oud zou zijn, maar gezien het feit dat de wetenschappelijke leeftijdsbepaling heeft uitgewezen dat u in werkelijkheid veel ouder bent, kan ook aan dit document geen enkele waarde meer worden toegekend.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker een “*Beoordelingsfout ten opzichte van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*” aan.

Verzoeker benadrukt dat de algemene situatie in Afghanistan van die aard is dat deze toelaat te geloven dat hij een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, zal lopen in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker verklaart vervolging te vrezen vanwege de taliban als gevolg van het feit dat twee van zijn broers tewerkgesteld zijn als tolk bij het Amerikaanse leger.

Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen om reden dat (i) er aan verzoekers beweerde minderjarigheid geen geloof kan worden gehecht, (ii) verzoekers problemen met de taliban op vele sleutelpunten tegenstrijdig en vaag zijn, (iii) verzoeker zelf nooit enige activiteit uitoefende die hem in de negatieve aandacht van de taliban zou hebben gebracht waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat hij persoonlijk zou vervolgd worden buiten zijn regio.

Deze motieven die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier worden door verzoeker op geen enkele wijze weerlegd, noch wordt hiervoor een aannemelijke verklaring gegeven. De motieven blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden verhindert evenwel niet dat zijn asielaanvraag wordt beoordeeld op grond van een reëel risico op ernstige schade in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hierbij dient echter te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuren beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verweerder toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013). Verzoekers familie blijkt voorts sinds de dood van verzoekers vader te kunnen rekenen op de financiële steun van zijn beide broers die overigens een deel van zijn reis naar Europa op zich hebben genomen zodat kan worden aangenomen dat verzoeker een economische terugvalpositie heeft in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Jalalabad te vestigen. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in zijn herkomstland volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER